

7. Navadna nedelja
Pirniče, 24. Februarja 2019
»Biti luč sveta!«

Dragi bratje in sestre!

Jezusove besede, ki smo jih danes poslušali v evangelijskem odlomku so ene najbolj kontroverznih v zgodovini človeštva. *»Ljubíte svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo«*. Če kaj, potem je to - vsaj na prvi pogled - popolnoma skregano s človeško logiko. *»Tistemu, ki te udari po enem licu, nastavi še drugo, in kdor ti hoče vzeti plašč, mu tudi obleke ne brani.«*

Kaj nam Gospod sporoča s temi besedami? Česa nas uči? Najprej moramo biti pozorni na to, komu Jezus namenja te svoje besede. Sveto pismo pravi, da je to rekel svojim učencem. Ne pismoukom ali farizejem, ne ljudstvu ampak svojim učencem. Te Jezusove besede so torej namenjene tem, ki hočejo dosledno hoditi po Jezusovih stopinjah: njegovim učencem; kristjanom. Bratje in sestre: NAM! Jezus s tem pokaže, da od nas pričakuje nekaj več, kot od vseh ostalih, ki resnične narave Boga ne poznajo. Nam se je Bog po Jezusu Kristusu razodel kot Bog ljubezni, Bog, ki je iz ljubezni do nas pripravljen sprejeti tudi zasramovanje, mučenje in smrt. Če hočemo biti njegovi in mu nekoč v polnosti pripadati, moramo to njegovo držo sprejeti in zaživeti tudi sami.

Kolikor že nas vsi prepričujejo - in se pogosto prepričujemo tudi sami - da smo tudi kristjani vendarle samo ljudje, moramo hkrati priznati, da smo po krstu tudi Božji otroci. In od svojih otrok Bog vendarle pričakuje še nekaj več. Pričakuje, da bodo sol zemlje in luč sveta. Pričakuje, da bodo v svetu tiste svetle lučke upanja, ki življenje delajo lepše, znosnejše, prijetnejše. In to zato, ker po krstu niso več zgolj *duševni* - kot se je danes v drugem berilu izrazil apostol Pavel - ampak *duhovni* ljudje. Ljudje, ki so deležni Božjega duha. Duha, ki ni ves zapleten v intrige zemeljskih politik, spone in okove skušnjav, ampak se odpira v neskončnost, tja, kjer moč, oblast in prestiž ne pomenijo ničesar. Kristjani živimo v tem, vendar pripadamo drugemu svetu.

In četudi nas svet zato sovraži, se norčuje iz nas in nas ponižuje, mi vemo, da smo na pravi strani. Ali, kot je v pismu Korinčanom zgovorno zapisal Pavel: *»Od vseh strani pritiskajo na nas, pa nismo utesnjeni. ... Preganjajo nas, pa nismo zapuščeni. Ob tla nas mečejo, pa nismo uničeni. Vedno nosimo v svojem telesu Jezusovo umiranje, da bi se v našem telesu razodelo tudi Jezusovo življenje«*.

Kristjani, bratje in sestre, smo ljudje, pri katerih logika sveta odpove. Kako bi sploh moglo biti drugače, če je tudi naš Učitelj, po čigar zgledu in besedah se oblikujemo, po logiki sveta svoje

življenje končal po najslabšem možnem scenariju: ponižan, zapuščen in umorjen. Ampak ravno zato in zgolj zato, je bil obujen od mrtvih in živi večno.

Zgodovina krščanstva pozna obilo primerov, ko je ta nenavadna, s svetom skregana Božja logika ljubezni, postala resnica. Pa tu nimam zdaj v mislih le svetniških zgledov ljudi, ki so bili pripravljeni za bližnje darovati svoje življenje. (Kot Maksimilijan Kolbe, na primer.) Ta iskra Božje pričujočnosti se zasveti vsakič, ko ljubezen premaga sebičnost; pa naj si bo to droben dar, ki ga res iz srca damo beraču; roka sprave, ki jo ponudimo temu, ki nas je prizadel; čas, ki ga podarimo nekomu, ki potrebuje našo bližino. In več ko bo v tem temnem in hladnem svetu isker ljubezni, svetlejši in toplejši bo svet. In zato smo kristjani luč sveta. Ali bi to vsaj morali biti...

Navodilo, kako to postaneš, je sila preprosto. Če smo danes res poslušali Božjo besedo, nam je moralo leči na srce. Jezus ga je izrekel. *»In kakor hočete, da bi ljudje storili vam, storite vi njim.«* Če se bomo, dragi bratje in sestre, držali tega zlatega pravila, bo svet za vse lepši in prijetnejši kraj. Naj nam Gospod nakloni prave moči, da bomo njegove nauke vzeli zares in po njih živeli. Saj je to končno edina pot, da izpolnimo poslanstvo zaradi katerega smo bili poklicani v življenje. Amen.